
Talamon Alfonz

A GIBRALTÁRI SOR

Apám utasításait követve végighaladok a sétányon, mely a vasútállomásról vezet a város központjába. Reggel van, a háztetők felett fénysugárkévék szorítják, terelik, zsugorítják az itt felejtkezett báránnyelűket nyugat felé. Takaros épületek, üzletsorok között szaporázom lépteim a kövezett úton, jobbra-balra tekingetve, hátha valami olyasmit is felfedezhetek, amiről apám megfélekezett, de hiába, akárha a város főépítész vagy polgármestere lett volna, minden pontosan onnan köszön vissza rám, ahonnan lerajzolta. Előttem máris ott uralja a teret a Fejedelem sűrűke lovas szobrának bronz-tömbje. Körbejárom a mind vakítóbb napsütésben, mégsem tudom felfedezni az alkotás nagyszerűségét, tökéletességét, pedig az, köszönve apámnak, sokkal beszédebben néz le rám, mintha mondjuk bedekkerrel kezemben állnék talapzatánál. Apám az emlékműnek azon részleteibe is beavatott, melyekről ma már nem beszélnek. Elfelejtődtek, vagy a szobordöntések, újraavatók adtak nekik új arcot. Haszontalan tudálékosságnak tetszik, hogy tudom, a Fejedelem tegezének nyolc nyilvesszője a meghódított tartományok számát adja, s az eredeti talapzatot, melyen lova ágaskodott, a jelenlegi főváros valamikori sarokbástyáinak kvádereiből alakították ki, miután hosszú ostrom után bevette az erősséget. Úgy érzem, apám itt áll mellettem, szigorúan ellenőrzi, ahogy gondolataimon átsuhannak a szoborhoz kapcsolható megjegyzett ismereteim, szinte ijedten körbepillantok, amikor nem tudom megnevezni a lótarakóra vésett címerek rajzolatait, attól tartva, valamelyik most nyitó üzlet csikorogva fellendülő redőnye mögül rosszállóan mellém lép, s újra a számba rágja a szerinte fontos tudnivalókat. Élvezve az egyre melegebb légáramlatok simítását, mégsem áll ki a jeges gémberedettség tagjaimból, mely elválásunk óta fogva tart. Pékség felé fordítom orrom, honnan tüzes kemencék fűjják felém a sülő tészta illatát. Lehunyt szemmel indulok a vendéglő felé, hol olcsón megreggelizhetek majd. Egy ideig vak módjára éppen csak érintem az épületek falainak festékrétegét, beleszimatolok az átjáróházak hűgyszagú kapualjaiba, megfordulok az asszonyok után, kik hajkoronájuk gyorsan oszló illatuszályát vonszolják a járdán. Még tíz lépés, és apám kedvenc vendéglője elé érek, melyről meghagyta, mindenképpen benne étkezzem. Fontolgatom az engedetlenséget, hogy helyette mégis a mészárosok sarki kifőzdéjébe menjek, a sercegő zsírtól nehéz, fojtó pára tengerébe, a fűszeres kolbászok, fokhagymás lében pácolt oldalasok közé tányérban remegő pacalt kanalazgatni, mégis inkább a vendéglő ajtaját nyitom csendesen.

– Vigyázz, nehogy a kávéházi részbe ülj be! Az állandóan füstös, ráadásul ott minden drágább. Jegyezd meg, az előcsarnokból jobb felé kell fordulnod – int apám, mutatóujját felemelve.

Míg az üres asztalok közül kiválasztok egyet az ablak mellett, újra őt hallok:

– Örülök, hogy egykori törzshelyemet választottad! El sem tudnád képzelni, mi mindent meg nem etetnének veled azok a hentesek! – Az utolsó szót hangsúlyozza, hogy a megvető jelzőjű nyomaték kellő elrettentéssel megjelenítse előttem a legyek szállta véres belsőségeket, büzlő beleket. Jóleső bólogatással nyugtázza, hogy makacs-

ságom, önféjűségem ellenére sikerült eltanácsolnia azoknak a kétes eredetű főzeteknek megköstölésétől.

– Látod, milyen könnyen idetaláltál? – Zakóm oldalzsebe felé tapogatózom. A szöveten keresztül érzem a kemény, összehajtogatott papírt. Utoljára unalmamban a vonaton vettem elő. Kockás lapra vetett ceruzarajz. Megteendő utam az állomásról a vendéglőig enyhén kanyarodó nyíl jelzi, mely csaknem nekifut a Fejedelem kereszttel jelölt szobrának, mintegy folyosóba szorítva. Kétoldalt aprólékosan számba vett üzletek határolnak, pici nyiladékokkal, a mellékutcákkal, melyek zabolázatlanul szétterülnek a lap rácshálózatán, hiszen azok küldetésem szempontjából közömbösek. Mikor jöttem, láttam, az egyik utcácskát templom zárja le. Éppen harangoztak, a hívők ajtatosságra gyülekeztek a békés ajtó előtt, hol fülkéikben szentek ültek. Szerettem volna tüzetesebben megszemlélni a szobrokat, a karcsú toronyt, melyet már nem rajzolt be apám. Talán arra gondolt, csak összezavarhat, s amiatt tévednék el.

– Szalonnás rántottát rendelj, az ott mindig friss és olcsó! – nézett rám, mint akinek pillanatokon belül szervirozák az ételt.

– A pincér kicsit nagyothall, beszélj vele hangosabban! Borralalóval ne kényeztesd el, úgy mozog, mint egy lajhár.

– Hogyan? – hajol közelebb hozzám a pincér. Arcán cigarettafüst pácolta virrasztások ráncai, hangja rekedt, mint a rozsdás fűrészé. Csaknem mellém térdepel, mintha ropogó fontos, bizalmas közölnivalóval jöttem volna. Megismétlem a rendelést. Bólint, fel sem írja. Az asztalon álló fonott kosárka csíkos kendőjét kihajítja. A kiflikről egy légy röppen tova gyorsan, elszántan, mintha tömlőcéből szabadította volna ki a mozdulat. Nem néz utána, úgy tesz, mint aki számára egyáltalán nem meglepetés, hogy a kifliken légy mászkált ideig. Bizonytalan késztetést érzek, hogy szóvá tegyem a legyet, megkérjem, hozzon más péksüteményt.

– Inni? – zörren rám, mint aki megsejti kifogásaim érlelődését, és határozott fellépésével szándékom megmásmítására bír, egérutat adva a légynek, aki széles nyolcasokat írva a levegőbe bemenekül a konyhába.

– Innod nem kell – dönti el némi töprengés után apám. – Ha kimész a vendéglőből, úgy ötvenlépésnyire, az Irgalmasok utcája sarkán van egy sarkányfejes kút, melyből még a Fejedelem is ivott. Kicsit savanykás ízű, de annál kiválóbb szomjoltó. Csillaggal jelölöm meg.

– Köszönöm, de nem vagyok szomjas – mondom. Úgy néz rám, mint aki tudja, nem önszántamból helyezkedem erre az álláspontra, de nem akar befolyásolni, bár lehet, nem értette jól szavaim. Összehúzza száját, mint aki a hideg rizling zamatát szemlélteti. Megrázom a fejem. Ráérősen elcsoszog. Utam vonala innen, érintve a sarkányfejes forrást, áthalad a Piac téren, hol a sarkon egy aranyozott cégérről, a patika homlokzatáról viperák sziszegnek le rám, a bélyegboltig vezet majd. A váratlanul felbukkant Gibraltári sor megvételére szól megbízatásom. A szakület csak tíz óraker nyit, az addig elmúlatandó időt apám javallata szerint piactéri nézelődéssel kellett volna kitöltenem, antikváriumi bóklászással, melyhez némi pénz előlegezett, valamilyen olcsó, kopott támlájú kalandregényre.

– A legnagyobb örömet azzal szereznéd, ha fizikai szemelvénygyűjteményt vennél, tudod, abból állsz a leggyatrábban – gyűrt egy bankót a zsebembe, akárha hordár lettem volna. Vernéről álmódostam, színes illusztrációkkal, amilyent padtársamnál láttam. Izgatottan fészkelődni kezdek a gondolatra, hogy vaskos orvosi könyveket, ter-

mészeti népek életét bemutató tanulmányokat lapozgatva mezítelen nők fényképeit vehetem szemügyre rettegés nélkül, hogy rokon, ismerős megszólít.

Míg reggelimre várok, szórakozottan nézegetem az ebédlőhelyiséget. Az óra alatt volt apám törzshelye. Az asztalon a foglalt táblácska díszeleg, azt a kellemetlen érzést vetve el bennem, hogy apám, míg a hajnali vonaton zötyögtem, ide táviratozott, a legközelebbi csatlakozással utánam utazik, biztosítsák számára sokat emlegetett asztalát.

Ajtónyitódásra leszek figyelmes, ingerült hangokra. Hátrafordulok, egy nő felesel egy férfival. Nem akarom, hogy az a benyomásuk legyen, hallgatózom, vagy különösképpen érdekelne vitájuk, ezért az érzésemem óta érintetlen, asztal sarkára helyezett étlapot kezdem tanulmányozni. Hallomásból sem ismert levesek, előételek, köretek, vadások nevét betűzgetem. A bejárat előtt még mindig feleselnek. Az ablak alatt lassan átbilleg egy fekete kalap, cifra tollakkal csatja mellett. Egy pillanatra elszorul a gyomrom, de gyorsan megnyugszom, apám még semmiképpen nem érhetett ide. Mégis a kilincs csikordulására fülelek. Óvatosan az ajtó felé fordítom fejem. Az előbb az arcát nem figyelhettem meg, de hangja alapján szépnek, vonzónak képzeltem a nőt. Az üveges ajtón keresztül rázúduló fénykévében állva megbabonáz. A vonaton, a kupében, ahol ültem, szintén egy ilyen fiatal lány utazott. Félrebillent fejjel aludt. Az ablakon beszüremelő kora reggeli derengésben zavartalanul tanulmányozhattam. Lábát szétvetette, mint aki biztos támaszt keres a rázkódás ellen. Szoknyája lágy lankában omlott két combja közé, világosan kirajzolva azok vonalát. Figyelve lehunyt szemhéját, félig nyitott száját, hullámzó mellének domboruló alakját, képzeletemben lába között térdeltem, kezemmel ágyékát simogattam, fejem ölébe hajtvá hallgattam elégedett pihégését. Ábrándképeimet orvul rám törő kövér úr libbentette el, aki bőrdíjével olyan sokáig zörgött, amíg azokat a csomagtartón a megfelelő sorrendbe rakta, míg a lány fel nem ébredt. Fázósan húzta magát össze. Ijedten kaptam le róla szemem, ha bókászó tekintete összetalálkozott az enyémmel. Talán még el is pirultam, apám rajza mögé temetkezve. Csak lopva néztem szoknyája szegélyét, attól tartva, a gondosan vasalt szövet világos virágfejei között felfedezi nyálfoltjaimat. Mikor leszálltam, olyan közömbösen léptem ki mellette, mint egy éjszakai szolgálat utáni kalauz.

– Világosan megmondtam, hogy többet ide nem kell jönnie! – hallom mögöttem az ingerültségtől vibráló baritont.

– Mint vendéget sem hajlandó kiszolgálni? – kérdezi a lány női hang. A bariton gúnyosan felnevet, elvékonyodik, mintha skálázna. A pincér lép hozzám, a szalonnás rántottát hozza.

– Megengeded? – húzza ki a szemközti széket az előbb még vitakozó nő. Magától értetődően, gondolkodás nélkül bólintok.

– Miért ezt a vackot eszed? – kéri rajtam számon. – Csak azért borsozzák és paprikázzák olyan bőven, hogy elvegyék az avas ízét. A múltkor is rosszul lett valaki a rántottától. – Meglepetésemben már majdnem leteszem a villát, de még idejében felismerem, csak a bolondját járattja velem. Úgy viselkedik, mint akinek az a dolga, hogy a vendégek mellé társalkodónak szegődjön szórakoztatásukra. Élces, szellemes ríposztal szeretné visszavágni, de jobb ötletnek tartva kezem a gyomromra szorítom, torokhangokat hallatok, mint aki öklendezik, pofákat vágva a szemébe nézek, akárha csak most tudatosítottam volna, hogy édes-rothadt hagymát vágtak reggelimbe, s fo-

gaim közt elrágthatatlan szalonnabőrt forgatok. A férfi, akivel a nő feleselt, valószínűleg a fizetőpincér lehet, a mellettünk húzódó asztalsort kezdi csapkodni kendőjével olyan buzgalommal, mintha azt szeretne volna elérni, hogy azok ösztökélésére falábaikon arrébb ügessenek. Amikor mellém ér, azok szemrehányó pillantásával mér végig, akik mérhetetlen ízléstelenségnek tekintik az ilyen otromba heccelődést ezen a helyen. A nő összerezzen, ösztönösen közelebb húzódik hozzám, akárha attól tartana, hogy a főúr egyik erőteljes mozdulata őt is a padlóra söpri a morzsákkal együtt.

– Iszunk valamit? – kérdezi szinte esdeklőn. Nem utasíthatom vissza, tudatosítva, mennyire nevetségessé tenném magam, ha a sárkányfejes kút savanykás gyógyvizére hivatkoznék. A főpincér fölénk tornyosul, mint egy lerázhatatlan detektív, akinek sikerült rajtaütnie egy bűnbanda vezérkarán. Látom, a legszívesebben kipenderítene mindkettőnket. Lázasan mérlegetni kezdem, mi lenne a legmegfelelőbb megoldás, mellyel mindhárman maradéktalanul elégedettek lennének.

– Hozzon bort! Vöröset – nyögöm ki, miután lenyelem a falatot.

– Egy liter vöröset a legjobb fajtából! – rendelkezik azonnal. Meglepetésemben csaknem félre nyelek, de nincs merszem tiltakozni a mennyiség ellen. – Végül is – törődöm bele – legfeljebb nem veszek majd könnyvet, s nem kell a piaci kofák között lebzselnem, míg ki nem nyit a bélyegüzlet. Mire végzek a rántottával, a bort is kihozza az öreg pincér. Bütykös ujjaival fehér kendőt csavar az üveg nyakára, mielőtt félig töltené poharam. Lassanként szállingózni kezdenek a reggelizni vágyók, a másnapos korhelyek, az étterem megtelik hangokkal, mozgással, cigarettafüsttel.

A nő incselkedik velem, s nagy örömmel ülök fel mind szédítőbb körhintájára. Azon kapom magam, hogy nábob, aranyifjú szerepében tetszelgek. Sós mandulát és cigarettát is hozatok. Nem állom meg, fizetés alkalmával úgy fordítom az apámtól kölcsönkapott tárcát, hogy beeláthasson a ropogós százások kötegébe, melyekért a postatiszta Gibraltári sort kellene megvennem. Ahogy arra titkon számítottam, ezek után még odaadóbban bújik hozzám, s míg kalandos, fordulatokkal színezett történetbe fűzöm családom meggazdagodásának történetét, szerét ejti, hogy az asztal alatt harisnyás lábszárát az enyémhez dörgölje. Ügyesen a szerelemre, a nőkre terelem a szót, a képzeletemben élő romlott szeretőim sorát idézve meg, s megelégedéssel tapasztalom, válaszaival maga is tüzei vágyaim. Hovatovább egyre ellenállhatatlanabbnak érzem. Szőke haja rendezetlen tincsekben hullik homlokára, mint aki most emelte volna ki fejét a gyűrt párnák közül. A kitépett szemöldöke helyébe rajzolt elkeskenyedő vonal úgy keretezte szempillája felső részét, mint a bárca jegye, különös izzását hangsúlyozva vastagon kihúzott szemének. Vörösre rúzsozott duzzadt ajka között szájából időnként kivillant nyelve, s a húsos testrészt helyébe akaratlanul is vérfeszített makkomat képzelem, ahogy bebecsusszan a fehér fogak nyáltól nedves forró barlangjába. Vulvája is tán ilyen lehet – borzongtam meg az azonnal felrémllő hasonlatra. Szórtelen, síkos, szélesen tárulkozó, cuppogó. Leplezetlenül bámulom mellét, eljátszva az ábránddal, hogy markolom, gyúrom, akár egy pékinas a kovászt. A szemközti falon az óra üt álmosan, alig hallhatóan, mint aki már beletörődött, ilyentájt senki sem kapja fel fejét fémes hangjára. Felnézek a mutatókra, s látom, a bélyegüzlet kirakatáról most gördítik fel a rácsot. Az egyik segéd mellett ott áll apám, kezében zsebórájával. Forgatja, szorongatja a szerkezetet, mint aki a tenyerét melengeti rajta. Az utcát kémleli, értetlenkedve csóválja a fejét, mikor a tulajdonoshoz fordul:

- Nem értem, hol késhet a fiam, hiszen mindent alaposan lerajzoltam neki.
- Biztosan valamelyik kocsmában lumpol, valamilyen feslett cédával – vonja meg a vállát az okulárés kopsasz.
- A maga helyében elmennék érte a vendéglőbe, s egészen idáig pofoznám! – néz vissza a bolt ajtajából egy betérő vásárló.
- Bizony – támaszkodik a redőnyhúzó csáklya nyelének az egyik segéd –, olyan időket élünk, hogy az ember már tulajdon fiában sem bízhat.

Utánalopózom a női mosdóba. Az oszlop mögött rejtőzködve várom, míg az öreg pincér söröskorsókkal telerakott tálcát egyensúlyozva elcsoszog mellettem. Behúzom magam mögött az ajtót, s elfordítom a kulcsot a zárban.

– Te bolond mókusom – suttogja. – Botrányt akarsz? – Az izgatottságtól kiszárad a szám, egy szót sem tudok kinyögni. Torkomban dobogó szívem szorítja hangszálaim. Vegyes érzelmek tombolnak lelkemben, a végletek örvényébe taszítanak. Akár a következő pillanatban benyomulhat a mosdóba apámmal az élén az egész személyzet. Mellemre a jövőmmel való hazardírozás prése szorul, mégis a hősszerelmes pózába kényszerítem magam. Rózsaszálat húzok elő belső zsebemből. Lefegyverzettként, megadóan lép hozzám. Rúzscsíkokkal barázdálja arcom, ahogy mohón a számnak esik. Ilyen tehát nőt csókolni, kapkodok levegő után. Ellép, úgy suttogja rekedten a felindultságtól:

- Hiszen te még romlatlan szűz vagy, lovagom.

Vélhetően a csókomból jött rá. Akárha életem legfájóbb pontját leplezte volna le. Gyengeség száll meg, nekitántorodom az ajtónak, úgy bólintok.

– Akkor most tartsd nyitva jól a szemed! – harap fülcimpámba. Ruhasuhogást hallok égő, lobogó fülemmel. A látvány elszakíthatatlan láncot köt gúzsba. Hol a beteljesedésnek, elragadottságnak szavai, hol a feltétlen hódolat mozdulatai kíváncsoznak ki belőlem, szeretném megsimítani testét, ellenben csak az ajtót támasztom, mintha attól tartanék, legkisebb pissenésemre is megtörhet a varázs. Csak a szemem él, kilépve ürege fogságából, a rácsodálkozással körbeudvarolja. A fejem belefájdul igyekezetembe, hogy megjegyezzem, az emlékezetembe örök időkre felvésem az elem táruló képeket. Egy-egy levetett ruhadarab után cinkosan vár, hogy felemészthessem testének mezeitelenné tett darabkáját, máris a következő, még több izgalmat tartogató testtájak után ácsingózva. Sem eröm, sem merszem, hogy mellé lépve végighúzzam nyirkos ujjaim hamvas bőrén, pedig most kellene végigcsókolni nyakának hajlatát, elgügyögni azt a pár – ilyenkor legfontosabb – szót hálából, lekötelezettségből a beavatásért. A lába elé kellene borulnom. Akarnok módjára kiélni azt, amire eddig csak éjszakánként, combom közé gyúrt párnával gondoltam. Terpeszbe állítom, kézfejét bokájára kulcsolom. Kezem remegésén, dadogásomon kuncog. Az egyik lábát a mosdókagyló szélére rakom, csiklóját nyalogatom. Sziszegve a hajamba tūr. Ujjaim szeméremnyílásába mélyesztem. Térdre kényszerítem. Ondóm végigfolyatom mellén.

– Most kipisilem magam – közli bizalmasan. Feláll, magamra hagy a félig telt hamutartójú asztalnál. Az óra újra rövidet üt, talán csak negyedét vagy felet. A tárcámért nyúlok, hogy fizessek. Ahogy szétnyitom, észreveszem, remeg a kezem, éppúgy, mint apámnak, mikor hajnalban, az elmosódó fényszítálásban, közvetlenül azelőtt, hogy felszálltam volna a vonatra, átnyújtotta a bélyegekre szánt tetemes összeget. Pupillája összeszűkül, mintha az átadás pillanatában még egyszer átszámolta volna a bankókat,

nehogy tévedésből többet adjon. Szája szélének apró rándulásából láttam, úgy olvassa őket, mint egy uzsorás.

– Számlát kérj hozzá! – kiáltotta a mozgásba lendülő szerelvény után, s a lehúzott ablaknál állva attól tartottam, utánam talál ugrani a peronra. Hosszas vívódás után, kényszerűségből szánta rá magát, hogy engem küld a bélyegekért, melyekre oly sokáig várt.

– Ön, tisztelt uram, félreismerte a fiát, hogy ennyi pénzzel felengedte a városba – csóválja fejét az osztályfőnököm a váltót állító vasutas mellett. – Elhiheti, amit mondok, tisztelt uram, a fia a múlt héten is minősíthetetlen módon leleskedett az egyik kollégim után az illemhelyen. Úgy mustrálgatta a kulcslyuk előtt, mint egy lókupec. Ellenkezik az elveimmel, de fenýítenem kellett! Hogyhogy? Nem is említette incidensét magának? Pedig az igazgató úr tanácsára még levelet is írtam önnek. Én az ön helyében, tisztelt uram, a következő vonattal utánautaznék, és a körmére néznék a jómadárnak. Másfél óra múlva indul egy gyors, azzal még talán megakadályozhatja a tragédiát. Még hogy mindent világosan lerajzolt! Az ön térképe, bátorkodom feltételezni, tisztelt uram, azóta már a szeméttartóban hever. Vagy a számításait végzi rajta, hogy mennyit sikkaszthat italra, cigarettára meg valamilyen olcsó utcai nőre.

A legszívesebben elköszönnék tőle, s a bélyegüzletbe nyargalnék. Késésben vagyok ugyan, de ennyi még behozható. Valahol itt van a sárkányfejes gyógykút. Megnézhetném a térképen. Akár meg is kérdezhetném tőle. Apámnak azt hazudom majd, beleittam, és furcsa íze volt. Nem, inkább azt, hosszú sor állt a kifolyó előtt hordócskákkal, korsókkal, vödrökkel. Bár ki tudhatja, mennyire felkapott a forrás, sort egyik mellékutcában sem látok. Ettől mégiscsak hihetőbb, hogy belekóstoltam, de különösebben nem ízlett. Meglehet, nem is létezik már a forrás, elapadt a vize, csak erről apám nem tud. Esetleg pontosan értesült róla, s csak engem akar próbára tenni. Végül is mind egy, pár keresztkérdés után úgyis rajtakap, hogy nem mondok igazat.

– Férfi előtt levetközni? – Kacéran felvihog. Vontatottan kezdi, hogy csigázza csillapíthatatlan kíváncsiságom. Titokzatosság bujkál szája sarkában, ahogy folytatja: – Hát, nem is tudom... A múltkor épp vizet engedek a kádba, amikor betoppan az egyik barátnóm. Addig ugratott, míg végül megfürödtem előtte. Behozott egy pezsgőt, és lespriccelt.

Illatos vízben a kádban ül, lába kétoldalt kilóg. Felsőtestét kiemeli, felette ugyancsak mezítelen barátnője, akár óriási falloszból, rázza ki a fehéren gyöngyöző, habzó nedűt.

– Mókuskám, ne maradj szégyenben – pihegi. Lakkozott körmű ápoltságával ágyékom körül matat. – Tiszteld meg barátnőmet egy kis viszontfröccsentéssel, te vadóc!

Itt kellene hagynom őt, és az átkozott bélyegeket kellene megvennem. Elkérem a címét, és mihamarabb sort kerítek rá, hogy meglátogassam. Tudom, hol tartja apám a klienseitől kapott csúszópénzt. Talán fel sem tűnne neki, ha elvinnék egy százast. Születésnapomra nénikém pénzt szokott adni, de addig még másfél hónap. Elképzeltető, adna előlegbe is, csak ki kellene találnom, mire kérjek.

A kalaposüzet előtt megsimítja arcom, hogy pelyhedzik-e már a szakállam.

– Máshol is ilyen csupasz vagy? – kacagja.

– Szeretnél meggyőződni róla? – vonom karjánál fogva közelebb magamhoz. Most

már mindegy, akkor sem érném el a vonatom, ha futnék. Eltévedtem, magyarázom majd apámnak este. Persze badarság, hiszen zsebemben a térképe.

– Ne fáraszd ilyen mesékkel! – áll elémben vészjóslóan. – Péntekre hívat az osztályfőnök, a mosónő megmutatta az undorítóan foltos lepedőd, a könyveid mögött megtaláltam a szomszédasszony fehéreneműjét, ami a szárítókötélről tűnt el, s kirúgta miatta a bejárónőjét, azt a szegény asszonyt, aki hat gyermekére dolgozott. A fizikafüzetemben pornográf fényképgyűjteményt tárolsz, így nem csoda, hogy intőre állsz. S ekkor még nem említettem a rendszeresen tőlem lopkodott cigarettát és pénzt. A velődig züllött szörnyeteg vagy, fiam, s még csak gyónni sem jársz rendesen. Itt a közjegyzővel hitelesített kitagadási nyilatkozatom, holnap átviszlek a fiatalokéak javítóintézetébe. – Egy szuszra hadarja, hogy ez a gennyes szóáradat minél hamarabb elhagyhassa a szájüregét, s ne fertőzze tovább lelkét. Megsemmisülten hallgatok. Minden szava igaz.

– Sajnálom, fiam, hogy nem tudtál élni azokkal az intellektuális, melyekkel elláttalak, és semmibe vetted, megcsúfoltad erkölcsös nevelésem, hogy idővel majd köztisztviselőként álló tagja lehess közösségünknek. Vénységemre ekkora szégyent kellett megérennem! – csordul ki a könny tászkás szeméből.

Dohányáruda pultja előtt állunk, cigaretták között válogatunk. Szoknyáján keresztül megsimítom a fenekét. Nem húzódik arrébb. A szövet alatt érzem a bársonyos, feszes bőr rugalmasságát. Kikattintja kezításkája csatját, s hogy csak én láthassam, egy pillanatra felém fordítja. Piperecikkein összegyűrt, tenyéryei fekete bugyija fekszik.

– Még a vendéglőben levettem – közli elképedésem látva olyan hangon, mintha a karórájáról beszélne. – Sokkal felszabadultabbnak érzem magam, ha nincs rajtam. – Forrószag önt el, elhatározom, becipelem az első árnyas parkba, kihalt kapualjba, s a nyakába borítottam a szoknyáját. Leültem végre egy elhagyott padra, magam az út másik szélén található ülések, mint olyan, aki csak napozni jött ki. A beavatott mosolyával nézem, hogyan tárja szét centiméterről centiméterre combját. Szoknyája széle először csak petyhüdtlen lóg két térde között, majd az anyag völgye egyre sekélyebb lesz, rálátást engedve a comb fehér, belső felére, egészen addig tárulkozva fokozatosan, míg elő nem bukkannak a még szorosan egymáshoz záródó nagyajkak, s mire a szoknya széle a két távolodó lábszár mögött megfeszül, maradéktalanul felfedi szeméremdombját is.

– Mit is tagadjam, egészen átnedvesedtem, amikor megfogtad a kezem, s olyan enivalóan bókkoltál. – Elárúsítók kapkodják le a szivarosdobozokat, orrom aromásított dohányú szelencébe dugják, fülem mellett szivarokat ropogtatnak, a pulton sorakoztatják őket erősségük szerint. Ingyenként válogatok, sokáig forgatva az egyik szálát, mintha a súlyuk adná meg különlegességüket. Aranygyűrűs havannára esik választásom.

– Sajnálom, hogy ezt kellett mondanom, fiatalúr, de a Gibraltári sort éppen az előbb adtuk el – tárja szét őszinte mozdulattal karját a bélyegüzlet tulajdonosa. Látszik rajta, a legegédettebb akkor lenne, ha még vagy öt-hat széria ott sorakozna az albumok hártái alatt.

– Tetszik tudni, ritkaságról van szó, csak korlátozott mennyiségben kerültek forgalomba, nagy iránta az érdeklődés. Belátható időn belül akár a tiszzeresére is felugorhat az ára. Esetleg valami mást? Érdekes sorozataink vannak a holland gyarmatokról...

Timor állatvilága? – A tárcámban kotorászom, mint aki nem hiszi el az előbb hallottakat. – Mérhetetlenül sajnálom, de már tényleg nincs benn. Esetleg előjegyezhetem a becses nevére, s amint újra felbukkan, szólok önnek. Igen, emlékszem, egy nagyon dühös úr vette meg a Gibraltári sort. Elvesztette a fiát, vagy mi történt vele... Szóval, nem érdekli a macaói Operaház kisív? Valóban, úgy nézett ki, mint aki nagyon ingerült. Volt szerencsém, uram, nézzen be máskor is!

Zserbókat, dobosokat, krémeseket eszünk egy cukrászda teraszán. A nap állása alapján dél felé járhat. Vonatom vidéki megállóhelyek között zakatol. Apám a kalapját keféli, lassan készülődik elém az állomásra. Puncsot iszunk, ám minden látszólagos vidámságom ellenére a komorság környékez meg. A déli harangkondulást várom, bár nem csodálkoznék, ha már régen elmúlt volna tizenkettő. Csacskaságokat sűgünk egymás fülébe, de visszagondolva eddigi csevegéseinkre, most úgy itélem meg, mindvégig hiányzott belőlük az a szín, ami miatt feltétlenül érdemes lett volna maradnom. Csak az időmet pazarolom vele, ahelyett, hogy apám utasításait követtem volna. Mennyi gond terhével könnyebben lélegezhetnék. Nem kellene körmönfont kifogásokon, kibúvókön törnöm a fejem, hogy elháríthassam apám jogos haragját.

– Szemtanúja voltam egy közlekedési balesetnek. Semmi különös nem történt némi anyagi káron kívül, de a közlekedésrendészetnek mégis jegyzőkönyvet kellett felvennie a vallomásommal. Nem valószínű, hogy megírnák az újságok, naponta tucatjával történnek hasonló koccanások.

– Rossz vonatra szálltam fel, ugyanis az antikvárium miatt túl későn értem ki az állomásra, de ahonnan mondtad, nem az a vonat indult. Szerencsémre hamar figyelemztettek, de így is a külvárosból kellett visszakeverednem az állomásra.

Hihetetlennek tetszik, hogy voltaképpen bizonyos vagyok benne, végül úgy válok el ettől a nőtől, hogy csömört érzek majd iránta, s szívem szerint a falba verném a fejem, amiért egyáltalán megengedtem neki, hogy leüljön mellém, mégsem tudok elszakadni tőle. A rabságában tart ostoba történeteivel, magakelletésével, felnagyított kacérságával, azzal, hogy kertelés nélkül, nyíltan kimondja a testiségre utaló szavakat, a nevükön nevezi, lemezteleníti, pózokba állítja, megmozgatja azokat a szerveket, melyeket nők eddig előttem takartak, pironkodó zavarral körülírtak. Azt meséli, amit hallani akarok, csábító ajkáról azok a történetek bukkannak elő, melyeket mind ez ideig csak feltűzelt képzeletem elevenített meg sután. Végighallgatja perverz álmodozásaimat, azok valóságként előadott képsorait, s átgyúrva, lényegén mit sem változtatva szavaival újrafogalmazza azokat.

– Nagy az én bűnöm, apám, de talán meg tudsz érteni, miért nem vettem meg a Gibraltári sort. Egy tulajdonképpen csöppet sem okos nővel voltam egész nap, aki egyfolytában disznóságokkal szórakoztatott, nem hordott alsóneműt, s a női mosdóban olyanokra bátorított, hogy még a vonat illemhelyén is könnyitenem kellett magamon. Megérthetnéd mindezt, elvégre téged is bevezetett valaki a testiségbe, s ebben a korban, melyben én vagyok, te sem gondolhattál másra, mint olyanokra, amikért a nagy-papa szíját hasított volna a hátadból. Holnap visszamegyek hozzá, tudnál kölcsönözni némi pénzt? Ígérem, a jövő héten kijavítom a fizikát.

A krémet nyalja a süteményről. Meg sem kell erőltetnem a fantáziám. A fél cukrászda számára világos lehet, mire céloz. Kényelmetlenül érzem magam illetlensége miatt. A mellettünk ülő férfi odahajol barátjához, összenevetnek.

Negyed kettő múlt, olvasom le egy karról az időt, mikor felcsúszik a mandzsettája. Apám az állomáson toporzékol. Körülötte a vonattal érkező ismerősök kofferes, pakos tömege.

– A maga helyében köröztetném – javasolja az egyik.

– Csak nehogy valamilyen nehezen kezelhető nemi betegséget hozzon haza! A házban, ahol lakom, szintén volt egy siheder. Egyszer felment a városba, egy nőtől olyan nyavalyát szedett össze, hogy a végén le kellett neki vágni. A doktor úr is megmondhatja – aggodalmaskodik valaki.

– Reggel a vendéglőben láttam egy csicsásan kifestett ribanccal. Még kérdeztem is tőle, melyikkel jön haza. Tudja, nem szeretek egyedül utazni, mindig félek, hogy rossz helyen szállok le. De rám sem hederített. Csak csókolgatta azt a nőt, és százásokat küldözgetett a cigányoknak – teszi hozzá nagy hangon egy batyus néni a szomszéd házból.

– Nem ilyen istenverte kölyköt érdemelne, bíró úr! – vonja le a tanulságokat a konzílium, mielőtt szétszéledne.

– Nagy szerencse, hogy a tekintetes asszonynak, legyen áldott az emléke, nem kellett megérnie ezt a szégyent – szól még vissza valaki.

A kasszánál fizetek. Szétnyitom a tárcám, megszedülök. A rekeszekben a bankók sima szélei helyett bélyegek csipkéit tapintom ki. A gondosan összehajtott sötétkék alapú félpennys mellett a homoksárga egypennyst, a sietve belegyűrt haloványzöld két-pennyst, melynek ráadásul a sarka is leszakadt.

Képtelen vagyok rászánni magam, hogy elköszönjek tőle. Az a csalóka hit tart mellette, hogy egyszerre csak szó nélkül, váratlanul karon fog, s elvezet egy félreeső helyre vagy fel a lakására, s megengedi, hogy mindazt megtegyem vele, amit eddig összeálmodtunk. Önzetlenül nekem adja a testét, hogy azon megvalósíthassam az éjszakai pollúciókat kiváltó vágyaimat. A maga öröme is kipróbáltatja, milyen érzés behatolni egy nő szeméremtestébe, bátorítón rám kacsintana, mennyire tárulkozna fel esendő énem, hogy ropogtatnák lelkem az erkölcs, a neveltetés falainak satui, míg a végbelén keresztül nyársalnám, képes lennék-e szembesülni az eddig elfogadott, üdvösnek tartott értékeimmel, ha kedvemre elfenekelhetném, ösztönvilágom új folyosóira tárva kapukat, ha kéjjel kellene megaláznom, ahogy magányomban oly sokszor már megtettem, túl az álomvilág szárnyaláskönnnyű tabunélküliségén. Képes lennék-e, miután visszacsatoltam nadrágszíjamat, az iskolapadba ülni, görnyedve a kétismeretlenes egyenletek fölött, tánciskolába járni, apámnak segíteni bélyegeit rendezgetni. Ordas-lábaival, ördögpatáival hajt a vágy, míg mindezek eshetősége él. Ez mellőztette apám utasításait, emiatt odázom a bélyegvásárlást, halasztom a hazautazást. Soha meg nem emészthető kudarcként kísértene vissza életemben, ha esetleg most gyáván megfutatomod.

Tépelődéseim következtében azonban egyre inkább felerősödnek távozásra sürgető szemrehányásaim, melyekkel önmagam ostromozom, s az üzletsorok hús árkádjai alatt

sétálva hol reménnyel telve sürgettem, hol csüggedten, szótlantul követtem. Izzadság fürösztí testem, akárha máris a poklok üstjeiben főnék. Tudatom úz haza, apám elé, bocsánatáért esdekelni, szelíd beletörődéssel megérdemelt büntetésem irányába, melyet semmiképpen el nem kerülhetek, s hosszú évekre billogot üthetnek sorsomra.

– Feljönni hozzám? – csodálkozik rám, mintha meghökkentő, eddigi beszélgetéseink tárgyától merőben eltérő kéréssel leptem volna meg. Száját elhúzza, akárha fanyar gyümölcsöt izlelt volna, magas homloka púdersivatagában aprócska ráncainak árkába szivárog verítéke.

– Ha nagyon akarsz, persze feljöhetsz, bár sok jóra nem számíthatsz – vonja meg bizonytalanul a vállát –, még csak megkínálnom sincs mivel téged.

Fel sem tudom fogni, mi miatt vált ilyen hűvössé a testiség iránt. Mintha nem is burkolt, de tagadhatatlanul gerjesztő történetei alapján állítottam volna képzeletemben olyan helyzetekbe, amelyek miatt bájologtam vele, kényeztetve italokkal, sütemény-nyel. Nem értem, mit gondolhat, mi miatt ténfergek mellette egy divatboltban, hol a legújabb őszi kollekciók sorakoznak, ha nem a remény éltetne, hogy ha kettesben maradnánk valahol, ellenkezés nélkül, vágyaim beteljesítőjeként a számba adja mellbimbóját. Dühösen morgok, mint a kutya, akit zsíros mócsingokkal csaltak ketrecébe, melynek ajtaja becsapódik, s illatos koncát, melyet már a magáénak érzett, kihúzzák a rácsok között, még mielőtt beleharaphatott volna.

A pánik lelkiismeret koloncaival megkötött hálójába keveredem, határtalan rettegés munkál bennem hóhérszerszámaival, elszámoltatva a reggel óta eltelt idő valamennyi elfecsérelt percével.

Apám ujjong, öröme édes máza beborít. Előttünk az asztalon filatéliai évkönyvek, külhoni katalógusok. A berakhatós albumban új oldalt kezd a Gibraltári sor tiszteletére. Mint aki csengő aranyakkal teli ládát talál a padláson, újságolja, Olaszországban máris a dupláját kérik a sorozatért.

– Úgy is értelmezheted ezt, fiam, mintha most százas bankjegyeket raknék a hártya alá, melyek szüntelen fialják a pénzt, s nem kell félned az inflációtól, rendszerváltozástól.

Aprócska sűrke négyzetet nézek, az első bélyeget, mely kiváltotta apám gyűjtőszendélyét évtizedekkel ezelőtt. Történetét számtalanszor elmesélte. A még forgalomba sem hozott szériát vonat postakocsiján szállították a nyomdából a fővárosba. A szerelvény kisiklott, és meggyulladt. Csupán néhány tucat bélyeg nem hamvadt el, áruk felbecsülhetetlenné vált. Apám fillérekért jutott hozzá egy öreg vasutastól, aki hivatalában valamilyen okmányra akarta ragasztani. Ilyen apróságok, véletlenek adnak fordulatot az életnek.

– Ha meghalok, mindezt egyedül te öröklöd majd – suttogja rekedten, mint aki máris végrendelkezik. Hangjából azért kicseng, nincs meggyőződve róla, jó kezekbe kerül-e életműve, melyért mágnások, múzeumok versengenek. Bátorítóan rámosolygok, mint a sorozatok, blokkok leendő gazdagítója, rendszerezője. Gyengéden a mellére húzza fejem, megcsókolja homlokom, mielőtt átmennénk az ebédlőbe, hol az asztalon hatalmas gesztenyés torta, a kedvencem vár ránk. Apám figyelmeisége, amiért olyan ügyesen helyettesíttem első önálló bélyegvásárló utamon. Egymással maradéktalanul elégedett szövetségeseikként púpozott kanalakkal faljuk a krémet.

Sápadt, elesett kísértetvázam néz vissza rám a szalon földig érő tükréből. A késztetéssel viaskodom, hogy megnézzem az órám. Határozott, széles mozdulattal elővéve, majd feltartóztatathatatlan lendülettel átlépve a küszöböt, végre megvegyem a Gibraltári sort. Karkötős csuklójú, lakkozott körmű keze fékezi meg mozdulatom.

– Végül is, miért ne jönnél fel? Majd valami szépet kitalálunk, ha eddig ilyen jól megvoltunk. – Meggyőződéseim ellenére, de szándékom szerint szeretnék ravasz módon visszamosolyogni rá, a tükörből fanciesali, torz vigyorem pellengérez. A fenekét szeretném megmarkolni, a bizonyosság okán, hogy nem csupán tovább ingerel, ámit, akár biztos pont felé nyúlok, melyre számíthatok. Mozdulatom eltűri. Pajkosan megpöcköli az orrom, majd a kalaposdobozokat kezdi bontogatni, mind távolabb sodródva mellőlem. Azért kellet magát, hogy ne gondolhassam, pénzért vásárolható – nyugtatom magam. Kis híján elérzékenyülök, voltaképpen milyen érzékeny teremtés. Elhatározom, beavatásom után apám minden megmaradt pénzét harisnyájába rejtem, mielőtt elbúcsúznék tőle. Otthon majd azt hazudom, zsebtolvaj fosztott ki.

Legalább egy röpke csókért vetném magam utána, mikor valaki a vállamnál fogva hátrahúz.

– A saját érdekében kérem, ne csináljon botrányt! Feltűnés nélkül, mintha mi sem történt volna, tessék követni, s az üzlet előtt beszállni az ott várakozó kocsiba!

Elképedve tiltakozni szeretnék, magyarázatot kapni az eljárásra, de a kifogástalanul kiöltözött úr aprócska mozdulattal felhajtja felöltője gallérját, s annak beléséről elővilan a titkosrendőrség jelvénye.

– Az édesapja a kocsiban várja. Nagyon aggódik magáért – teszi hozzá olyan hangon, mint aki a legfőbb igazságszolgáltatás beteljesülését várna találkozásunktól. Voltaképpen még örülnöm kellene, amiért nem bilincselte meg, nem motozott meg a falnak szorítva a bűnügyi krónikairók meglegedésére, akik fényképezőgépeiket kattogtatnák. Ott találom magam egy zafos történet közepén, balomon egy rablógylkossal, akinek csak valamicskével több hasábot szentelnek. Már másnap valamelyik jóakaróm kiakasztaná képem az iskolai falújságra. Megrabolta édesapját! Deviáns perverziók! Megrontatta volna magát egy kiskorú! Üvöltenék az öles címek, visszhangozná a tanári kar, az egész város.

– Hagyjál már, légy szíves, békén! Muszáj állandóan a sarkamban mászkálnod? – húzza össze megrovóan szemöldökét. Felszisszenek. – Nem kell mindjárt megsértődnöd – próbál engesztelni. Homlokát ráncolja, bőrének feltárult mélyedései hasonlítanak apám vonalaira a térképen. Önérzetesen, megbántottként készülődöm búcsút venni tőle, de mire összekaparhatnám fullánkos szavaim, újra eltűnik mellőlem. Fújtatva a kijárat felé indulok.

A próbafülke mellett áll, fogason lógó ruhák glédái között. Csak egy pillanatra látom meg, máris elfüggönyözi a fülke bejáratát. Mielőtt elbújtatná a csikos szövet, rám villantja vadmacskaszemét. Elhatározásomban elbizonytalanodottként állok meg, mint aki elfelejti, hová is indult. A függöny alatti résen kilátszik cipője, időnként meglibben a rongy, ahogy hozzáér. Mégiscsak kárpótolni akar a cudar – veszem elégedetten tudomásul. Talán még az éjszakát is nála tölthetem, s addig apám haragját is felváltja az aggodás. Különbösen is nincs már olyan vétek, mely ronthatná helyzetem. A fülke mellé lopózom, melyből halk dúdolás hallatszik. Mintha így szeretné jelezni, melyikben is

található. Összeesküvőként elhallgat, hogy jobban élvezhessem a gondolataim felpörgető ruhasuhogást.

Akkor húzom el a függönyt, amikor a fején keresztül áthúzza felsőruháját. Megdöbent a látvány. Kiábrándítóan csúnyának találom testét. Az egész idő alatt szebbre, kívánatosabbra számítottam. Nem kerülhetik el fürkésző figyelmem a harisnyagumik szorító abroncsát csaknem túlfolyó vastag combok, a dereka körüli hájfodrok tömlői, melyek groteszk vonalakat kölcsönöznek hátának, szeplős, anyajegyves válla. Dermesztő csalódásom azonnal szertefoszlik, amint felemeli két karját. Megadó mozdulata izgató, visszautasíthatatlanul ajánlkozó, hogy a hóna alatt benyúlva megsimítsam védtelenné tett mellét. Kinyújtom kezem, a tükörben látom a borzadást arcán, amint észrevesz. Érzem, ajka csakis velőt átjáró sikolyra nyílhat, elhallgathatatlan üvöltésre, melyet még apám is meghallhat. Ösztönös mozdulattal kapok arca felé, melyből kiszökik a vér, szemét lehunyja, nyakán kidagadnak az erek, amint izmait megfeszíti erőgyűjtés közben, hogy minél messzebbre szálljon segélykérése. Olcsó gyöngysora ujjaim alá keveredik, érzem gömböcskéi keménységét. Nyakcsigolyáinak támasztott hüvelykjeim körömházát nézem, színük változását, míg a gégét szorítom. A fülke aljára rogy, egyik melle előcsúszik fekete cérnával szegett réklíjéből. Lehajolok hozzá anélkül, hogy bőrét érinteném, visszabújtatom keblét alsóneműje alá, szemérmesen a fejem is elfordítom, mégis tudom, látványa végigkísér életemen. Levett ruhájával takarom be a testét.

Lerogyok a divatszalon előtti padra, meglazítom nyakkendőm csomóját. Az utca túloldalán a bélyegüzlet kirakatának üvegén csillan a napfény. Zsebemből előkotrom az aranygyűrűs havannát, s ahogy azt apámtól ellestem, megfontolt, szertartásos mozdulatokkal rágyújtok.

Kovács András Ferenc

JÉKELY ZOLTÁN NEVÉRE

Elmerengek elméd
Nemrég deli voltán
Vagabundos lélek
Rímbe hazajáró
Szent Jékely Zoltán

Karcsú butéliák
Mennyég teli polcán
Borukból kóstolgat